

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De Postrijder verschijnt s'lijndags, s' donderdags en zaterdag.
Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 51, en bij alle post-directeuren.
Alle toezending van brieven, aankondigen, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. hinnen de stad, 8 fr. buiten de stad.
Een half abonnement, 30 centimen.
De aankondigingen, per dinstrijd, 15 centimen.
De rekeningen, per dinstrijd 25 centimen.

TONGEREN, DEN 23 JULIJ.

Eenige overwegingen tot nut van eenieder.

In tijd van ramp of gevaar is eenieder beneerstigd om den geesel van zich af te wenden en ongedeerd uit den slag te geraken. — Maar nauwelijks is de roede afgekeerd of men vergeet al de goede voornemens en men leeft als of ons voortaan niets meer hinderen kon. Staven wij ons gezegde op eenige daadzaken.

Wij allen herinneren ons de besmettelijke cholera-ziekte die, 't is slechts een jaar geleden, in dorp en stad dagelijks honderde menschen ten grave sleepte en eenen algemeenen rouw over ons land verspreide. Zoo lang deze wreede plaag woedde, waren wij allen met angst en schrik bevangen. Aan beloften en gebeden, aan reinigingsmiddelen en allerhande maatregelen, aan niets ontbrak het om de kwaal te bestrijden. De baldadigsten zelve zegden vaarwel aan hunne uitspattingen, in de hoop dat zij van de overzadelijke ziekte, die elken oogenblik, als een uitgehongerd tijger, naar nieuwe slachtoffers zocht, zouden bevrijd blijven. — Slechts eenige maanden heeft de cholera opgehouden ons te teisteren, en velen schijnen reeds alles vergeten te hebben, bij zoo verre dat men niet zelden lieden vindt die in hunne oude gewoonten, eerste oorzaak van verpestede ziekten, hervallen zijn. 'T is het geval hier te zeggen: *uit het oog, uit het hart.*

Wie siddert niet bij het aandenken der jaren zes- en zeven- en veertig, aardappelpaag, duurte der levensmiddelen, typhus en roode-loop, gebrek aan geldwinning, bekroond door eenen hongersnood die eeuwig in de geschiedenis zal geboekt staan, zulks waren de grievende rampen welke alsdan gelijktijdig op het mensdom drukten! Hoe gelukkig waren zij die een appelken tegen den dorst gespaard hadden en zoo het nakende gevaar konden afweren! — Heden, dank zij God, beleven wij betere tijden: menigene kan, indien hij wil, zich tegen lateren nood wapenen. Maar, helaas! vele lieden, bijzonderlijk onder de gemeene volksklas, *leven gelijk God in Frankrijk*, als of hetgene vroeger geschiedde, thans niet meer geschieden kon. Nogtans het spreekwoord zegt: *God spijst de vogelen maar zij moeten er om vliegen.*

Wij sluiten met eene laatste overdenking. — Ruim een jaar geleden borst ergens een hevige brand uit. Het gansche dorp stond in rep en roer; want de schaarsche hulpmiddelen die men ter hand had, bleven den gloed onmachtig, en het steeds toenemende vuur dreigde een groot deel van den bouw in asch te leggen. In dezen akeligen toestand, wanneer bestuurders en ingezetenen zich wanhopig in het oog zagen en elkander naar raad en daad schenen te vragen, snelden onverwachts de pompsters eener naburige gemeente met hunne bluschtuigen ter hulp. Aanstonds, als bij begoocheling, stelden deze dappere mannen palen aan de alvernietigende vlammen.... de brand was gebluscht!... Een algemeene hurrah! steeg ten Hemel en wel verdiende dankbetuigingen ontvielen elken monde! — Ooggetuigen van het onschatbaar nut welke eene bluschtuig oplevert, vatte men het gedacht op daar ook een pompsterskoot tot stand te brengen. Maar (alweer dien ongelukkigen maar) nauwelijks is de eerste aandoening voorbij of men spreekt er noch van pompsters noch van brandspuit. Dit alles, hoe onmisbaar het wezen moge, rust thans in vergetelheid tot dat, God gave dat het zoo niet geschiedde, eene nieuwe ramp het reeds beproefde dorp nogmaals in schrik en wanhoop dompelt! 'T is te laat den put gevuld als het half verdronken is.

Mochten deze weinige regelen eenig nut verspreiden, en de oogen van vele verwaalden openen!

De hoofdstad Mexiko gedurende de belegering.

Wij hebben reeds gesproken van den toestand waarin de hoofdstad Mexiko zich bevond voor den datum van hare overgave. Het gevaar van herhaling, ontleenen wij aan den *Express* do volgende inlichtingen:

« Generaal Marquez heeft verscheidene personen doen fusileren, welke hij van verraad beschuldigde en hij heeft ten minste een half miljoen ponden sterling van de inwoners afgeperst. Hij zette dit afpersingsstelsel voort en verklaarde, dat hij voor geen enkel middel zou terugwijken om die belasting te doen betalen, door die welke zouden weigeren. Hij werd hierin ondersteund door Vidaurri en de andere leden van het gouvernement.

» Men moet denken, dat zij niet misten het goud der belastingsschuldigen onder elkander te verdeelen. De soldaten werden tamelijk goed betaald en dit maakte hen goed gezind. Het overschot werd ongetwijfeld onder de verbondene opperhoofden verdeeld. Het is niet zeldzaam eene gansche familie te zien aanhouden, in de gevangenis werpen en tot hongersnood brengen, tot dat zij hare belastingen betaald heeft. Dagelijks bezwijken er verscheidene personen aan de gevolgen van uitputting; onze toestand wordt van dag tot dag verschrikkelijker. Er hebben aanhoudend afschuwelijke tooneelen plaats.

» Ik ben den ganschen nacht opgebleven om dien brief te schrijven en hem gereed te houden voor den zeer gewaagden koerier, welke binnen eenige oogenblikken naar Vera-Cruz zal vertrekken.

» Hij vertrekt met levensgevaar en met de depechen van den mexikaanschen konsul in zijne leezren. Het is mogelijk, dat hij er doorkomt, doch al de kansen zijn tegen hem. Op het oogenblik dat ik mijnen brief sluit, openen de vijanden het geschat tegen ons van hunne uiterste rechterzij.

» Ik ga den kloostertoren beklimmen om de bommen te zien, welke door de lucht slingeren.»

Men schrijft uit Brussel, 20 julij:

Onze koningin bevindt zich nog altijd te Miramare bij hare ongelukkige schoonzuster, de keizerin van Mexiko. Men heeft aan de doornlichtige ziekte het noodlottig einde van haren echtgenoot nog niet durven mededeelen; ook weet men nog niet goed of haar jammerlijke toestand wel zal toelaten haar naar het kasteel van Laaken over te brengen, waar ze vroeger zulke gelukkige dagen heeft geleefd. De doktors aanzien overigens het verblijf te Laaken, voor de prinses, als het eenige middel van geneezing.

— Men schrijft uit Brussel, 21 julij:

Uit Triest wordt geschreven, dat het bezoek van de koningen der Belgen aan keizerin Charlotte op Miramare, niet die welvaderige gevolgen heeft, welke men ervan verwachtte. Als bewijs kan aangevoerd worden, dat de doornlichtige lijdens sedert deze bijeenkomst het kasteel niet meer wil verlaten, terwijl zij vroeger dagelijks eene of twee langdurige wandelingen in den omtrek deed, en in de laatste dagen ook weer geweigerd heeft spijs en drank te nuttigen. Van een vrijwillig verlaten van Miramare kan onder deze omstandigheden geen sprake wezen, en men meent goed onderricht te zijn, wanneer men er bijvoegt, dat de keizerin zich in dien geest heeft verklaard in gesprekken met de personen van haar gevolg.

— Men schrijft uit Colmiphout, 18 julij, aan den *Kempenaar*:

De genaamden Hendrik Vermeiren, een welstellende landbouwer dezer gemeente, begaf zich zondag, tegen het aanbreeken van den dag, met zijn geweer op de konijnenjacht, en keerde 's avonds niet huiswaarts. De ougerustheid steeg in zijne woning ten top, daar men aan een ongeluk dacht. Men had zich geenszins bedrogen; 's anderendaags vond men den ongelukkigen, die zich meermalen aan dergelijke jachtovertreddingen overleverde, tegen een bergje dood liggen. Hij is ongetwijfeld het slachtoffer eener onvoorzichtigheid geweest daar het schot hem op zijde den mond was binnengedrongen en achter de ooren was uitgegaan.

— Men schrijft uit Wurzburg (Pruisen), aan de *Augsb. Zeitung* onder dagteekening van 6 julij:

« Eene ongelukkige gebeurtenis heeft een gedeelte onzer stad in verslagenheid gedompeld. Gisteren morgen werden een groot getal personen, na ontbeten te hebben, allen dezelfde voortekens van vergiftiging gewaar: hunne maag brandde, zij braakten, bevonden zich zeer zwak en al hunne lidmaten beefden. Men vernam weldra dat al deze personen kruis- of melkbroodjes hadden geëten, welke zij in dezelfde bakkerij hadden gehaald.

» Deze bakkerij werd oogenblikkelijk gesloten op het bevel der politie; de melkbroodjes werden onderzocht, en men zag dat zij allen rattenkruid bevatten. Eenigen hielden groote hoeveelheden, tot zelfs vier greinen in; in andere vond men veel minder of hoegenaamd niets. In de andere broodsoorten vond men bijna hoegenaamd geen rattenkruid.

» Ut de scheikundige ontleding blijkt dat dit rattenkruid in staat van poeder is vermengd geworden met den deeg, terwijl men het brood opmaakte, en dat men op deze wijze wel eene hoeveelheid van 2 à 3 ponden rattenkruid tusschen den deeg moet verwerkt hebben. Men kan niet aannemen dat deze vermenging enkel bij toeval is gebeurd.

» Volgens eenen staat door de politie opgemaakt, zijn er aldus 373 personen vergiftigd geworden: 117 mannen, 173 vrouwen en 83 kinderen. Al deze zieken worden geneeskundig verzorgd. Tot heden toe heeft men nog geen enkel sterfgeval te betreuren.

— Een blok van 41 huizen, door keizer Napoleon te Parijs voor 516,000 fr. gesticht, om als model voor arbeiders woningen te dienen, is thans door Z. M. geschonken aan eene vereeniging van handwerkers, welke zich voornamelijk op gezamenlijke rekening goedkope woningen te bouwen.

Engeland.

Wij nemen uit eenen brief, uit Londen, de volgende bijzonderheden nopens eenige merkwaardigheden van Engeland's hoofdstad:

Abdij van Westminster. Dit is het Pantheon der glorie van Engeland. Hier liggen bijna al zijne Koningen, Koninginnen en prinses begraafden, te beginnen van Eduard den helijder, tot Joris II. Hier liggen vorsten en kunstenaars, wijsgeeren en oorlogsmannen, grijsaards en jongelingen. De abdij werd in 610 gesticht, maar door de Deenen verwoest, en in 958 door Koning Eduard heropgebouwd. Eduard den helijder verhoogde ze weder in 1245, en begon de nog bestaande kerk te bouwen, die door Eduard I tot aan het huidige koor voltrokken werd.

Rechtover de abdij rijst het paleis van Westminster op; wij stappen er binnen. De kamer der Pairs is bijzonderlijk prachtig en schoon; de troon der Koningin, de houten paneelen der wanden zijn verlicht door twaalf allerfraaist geschilderde vensters, die de portretten van Koningen en Koninginnen van Engeland bevatten. De kamer der Gemeenten is minder prachtig, doch ook zeer fraai. In eenen krocht is eene schoone gothische kapel gemaakt, rijk versierd.

De Bank van Engeland. — Dit gesticht hebben wij donderdag morgen bezocht. Er zijn 800 kamertjes, die er steeds drukke bezigheid vinden, en dit zal u niet verwonderen, wanneer ik u zeg, dat er dagelijks van 40 tot 50 duizend bankbriefjes te rangschikken zijn, die omtrent 30 miljoen verbeelden. In de kelders staan eene menigte karreijes, beladen met goeden staven; ieder dezer staven weegt 200 oncen, en bezit eene waarde van 20,000 frank, terwijl de algehele waarde van elk wagentje op 2 miljoen komt!

De Doks. — Van de Bank zijn wij naar de Doks gegaan, met hunne groote bassins en prachtige magazijnen; deze laatste zijn opgepropt met koopgoederen van alle wereldstreken, van allen aard. Voorts bezochten wij den tunnel onder de Teems, eene bij uitstek grootsche onderneming, die echter maar weinig vruchten draagt. Wij daalden er in langs eenen trap van 100 treden. Eenige winkels, waar men allerlei kleingeheden verkoopt, zijn er slechts nog in verband.

Vandaar keerden wij terug naar London-Bridge, eene brug over de Teems, en waarop zulke drukke beweging is, dat er onophoudelijk een 100tal ruitrijen elkander kruisen. Onderwege tralen wij in de monsterbrouwerij van Barclay, waar ongeveer 500 werklieden arbeiden, in den winter worden er dagelijks 2000 pond hoppe verbruikt en 54,000 gallons bier gebrouwd. De wekelijkse hopverbruiking bedraagt in den winter 2500 pond sterling. Wij telden in deze brouwerij 75 groote vaten, welke ieder 1000 ton, eener grootte van 56 gallons inhouden. Een enkele ketel behelst 9600 gallons. In eene andere plaats staan zes zulker ketels, die ieder 126,000 gallons bevatten.

De stallen dezer reusachtige brouwerij hebben 160 paarden, die allen voor den dienst benoemd zijn. Het is een geheel dorp!

Mexiko.

Men schrijft uit Matamoros, 28 junij:
« Gij zult reeds per telegraaf het treurige einde van Maximiliaan, Miramon en Mejia vernomen hebben. Men heeft nog geen inlichtingen over die gebeurtenis; doch men verhaalt mij dat de aartshertog, gedurende de voorbereiding voor de doodstrafuitvoering eene diepe ontroering getoond heeft. Hij dacht stellig aan zijne

wrouw welke hij teederlijk bemind, en gelijkelijk wij reeds gemeld hebben, waren zijne laatste woorden: *Arme Charlotte!* ik weet niet wat men met de stoffelijke overblijfselen van Maximiliaan gedaan heeft; doch elkeen denkt dat dezelve zullen gebalsemd en naar Oostenrijk overgevoerd worden.

» De *Observator* van Matamoros verzekert, dat toen de vorst zijne tot den dood veroordeeling vernam, hij aan den officier met de bewaking der gevangenen gelast, een miljoen heeft aangeboden om hem te laten ontsnappen. De officier vroeg hem die belofte schriftelijk te doen, en hij droeg dezelve onmiddellijk aan generaal Escobedo. Die laatste bevolde dat de schildwachten meedoogenloos mochten schieten, indien hij poogde te ontsnappen.

» De tijding der ineenring van Mexiko is denzelfden dag met die van den dood van Maximiliaan aangekomen. Generaal Marquez is met een zwak detachement ruitrij ontsnapt op den dag voor de kapituleering en na het bevel aan generaal Ramon Tavera overgegeven te hebben. Ziehier de depechen, welke er tusschen generaal Diaz, opperhoofd over het republikeinsche leger, en den minister van oorlog, opzichthens de kapituleering gewisseld zijn.

» Tacubaya, 20 junij 1867.

» Aan burger Mejia, minister van oorlog.
» Generaal Leonardo Marquez is gestorven te Mexiko afgezet. Don Ramon Tavera is hem opgevolgd. Die laatste heeft eene samenkomst gevraagd. Die samenkomst had deze morgen plaats. Tavera vraagt waarborgen voor het leven en de goederen, welke ik niet kan of mag verleen; doch zijn angst is zoo groot, dat ik de vijandelijkheden heb doen opschorsen tot dat uw antwoord ontvangen is.

Doodstraf van Keizer Maximiliaan.

Wij trekken uit eene korrespondentie uit Matamoros van den 26 junij, de volgende inlichtingen over de laatste oogenblikken en de doodstraf van Keizer Maximiliaan:

» Het vonnis van den kriegsraad werd aan Escobedo voorgeleed en den 15 door hem goedgekeurd; denzelfden dag werden de veroordeelden verwittigd, dat zij des anderendags ten 3 ure zouden gefusilleerd worden; zij kregen aldus 24 uren om zich tot den dood te bereiden.

» De veroordeelden vroegen drij dagen meer om aan hunne familieën te schrijven, hunne testamenten op te ruken en zich met God te verzoeken. Als om hen te dwingen tweemaal den doodstrijd te onderstaan, weigerde Escobedo hun verzoek in te willigen, en de veroordeelden dachten tot drij ure dat zij dien dag zouden gefusilleerd worden. Alsdan vernamen zij, dat dit slechts den 19, ten 7 ure 's morgens, zou plaats hebben.

» De gezondheidstoestand der gevangenen was zeer slecht. Alle drij waren ziekelijk. Mejia was sedert langen tijd het slachtoffer eener ziekte, welke hem langzaam deed weg kwijnen. Miramon was nog zeer zwak, ten gevolge zijner wond en door eenen aanval van koorts. Maximiliaan was nog niet hersteld van de ziekte welke hem onmiddellijk na den val van Queretaro had aangestast.

» In hunne gevangenschap, welke 35 dagen duurde, werden de gevangenen onmenschelijk, barbaarsch en meedoogenloos behandeld. Hun voedsel was onvoldoende en allerslechts. Men herfofde hen van al de benodigdheden van het toilette en zij werden opgesloten in plaatsen, waarin het van insecten krioelde.

» Het getuld, de helderheid en waardigheid van Maximiliaan hebben nooit gefaald. Zijne medebeschildigden gedroegen zich insgelijks goed, doch zij verdroegen zoo geduldig de beledigingen niet welke men hen deed ondergaan.»

» De brief meldt verder:
» Er hadden walgelijke en ongeloofbare tooneelen gedurende en na de doodstraf plaats. De gevangenen werden blootshoofd en bijna zonder kleeren naar de strafplaats geleid, dewijl hunne wachters gemachtigd waren hen uit te plunderen. Zij werden door eene menigte soldaten geleid, welke een hevige gehuil lieten hooren en door het schuim van het gemeene volk, hetwelk hen beledigde en met vuiligheden naar hen wierp.

» De keizer behield zijne koelbloedigheid tot tot het einde. Een oogenblik, alvorens te vallen, zegde hij eenige woorden aan Escobedo, welke zijne doodstraf bijwoonde, doch het gedruisch dat er herschte, belette onze korrespondenten dezelve te verstaan.

» Er was een zeer ondiepe put voor de slachtoffers gegraven. De veroordeelden werden aan den rand van dien put gebracht. Men heeft opgemerkt, dat Maximiliaan tot het laatste oogenblik niet van kleur veranderde. De lijken werden begraven ter plaatse waar ze gevallen waren, zonder plichtigheid of godsdienstig gebed.»